

бъръ човѣкъ, но никакъ не ни разбираше. Веднажъ чухъ какво говорѣше на сина си, като му даваше единъ червей: „червеятъ е отвратително животно; той не трѣбва да се пипа съ ржцѣ, но и нетрѣбва да се убива, тъй като и той е творение на Бога“. Всичко това е много хубаво, но защо не каже на дѣтето си, че ние затова не сме хубави, защото вършимъ мръсна работа и че нашата работа принася полза на всички животни и хора?

— Да, да! — казалъ щъркелътъ. Това произлиза отъ невѣжество.

— Не можете ли, ваше сиятелство, да кажете за насъ поне една дума, — запиталъ червеятъ съ умоляющъ гласъ.

Щъркелътъ се изпъчилъ и вирналъ глава дълбокомислено.

— Не зная какво да ти отговоря, — казалъ той. Въ думитѣ ти има нѣкаква правда, и азъ те съжалявамъ, но не съмъ напълно увѣренъ въ това, че не ще да измѣня отношенията си къмъ тебе, когато отново изгладнѣя. Наистина, малко съмъ влиятеленъ между хората. Ние, щъркелитѣ, макаръ да ядемъ жаби, змии и много други полезни на хората животни, но сме много красиви . . . па сме малко, а слѣдъ това и оная история . . . знаешъ... за малкитѣ дѣца. Затова ни цѣнятъ хората. Въ всѣки случай ще имамъ прѣдъ видъ молбата ти.

— Благодаря ви отъ все сърдце, ваше сиятелство, — казалъ дъждовниятъ червей зарадванъ. Отъ благодарностъ мога и азъ да ви направя нѣкаква услуга.

— Ти като че ли оглупѣвашъ! — строго казалъ щъркелътъ и бърже пакъ си вдигналъ едина кракъ.